

[Lenger]

pågældende underkastes en selvstændig bedømmelse i forhold til det enkelte lands selvstændige lovgivning?»

Begrundelse

En pakistaner, som i 1982 blev udvist af Danmark efter afsoning af en dom, er nu alvorligt truet med også at blive udvist af Holland alene med baggrund i udvisningen fra Danmark.

Han kan ikke vende tilbage til sit hjemland af en række andre årsager.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvorvidt den hollandske indstilling til sagen bygger på en egentlig aftale eller en anden praksis og dermed indirekte, om den samme holdning ville blive anlagt i Danmark.

Den pågældende har på nuværende tidspunkt næppe noget ønske om at vende tilbage til Danmark, men en ændring af udvisningen fra Danmark ville i praksis give ham mulighed for at fortsætte sit ophold i Holland.

Udvisningen i 1982 skete under stor offentlig bevågenhed og blev bl.a. omtalt i Berlingske Tidende den 18. december 1981 og den 16. januar 1982.

Svar (5/3 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I henhold til udlændingelovens § 29, stk. 1, skal en ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, afvises ved indrejse, hvis den pågældende har modtaget indrejseforbud fra et sådant land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de andre nordiske lande, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne.

Reglen har baggrund i den nordiske paskontroloverenskomst, hvorefter de nordiske lande udgør et fælles paskontrolområde, hvor paskontrollen udføres af det nordiske land, over hvis grænse indrejsen finder sted.

Herudover findes der ikke i udlændingelovgivningen regler om, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud til et andet land, alene af den grund og uden selvstændig prøvelse skal afvises ved forsøg på indrejse i

Danmark, ligesom Danmark ikke har indgået internationale aftaler herom.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 1, at der kun, når særlige grunde taler derfor, kan gives opholdstilladelse, hvis udlændingen er dømt for et forhold, der kunne medføre udvisning efter reglerne om udvisning på grund af strafbart forhold i lovens § 22-§ 24, eller der i øvrigt foreligger omstændigheder, der kunne medføre udvisning efter reglerne i lovens kapitel 4.

Denne bestemmelse forudsætter imidlertid, at der foretages en selvstændig vurdering af, om der er grundlag for at nægte opholdstilladelse.

Spm. nr. S 144

Til *indenrigsministeren* (22/2 84) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren oplyse, efter hvilke kriterier kvinder kan få indopereret permanente brystproteser, og om det eksempelvis vil være tilstrækkeligt, at en kvinde af praktiske, kosmetiske og/eller mentalhygiejniske årsager ønsker en indopereret brystprotese frem for en almindelig, udvendig protese?»

Begrundelse

Der henvises til mit spørgsmål nr. S 14 til socialministeren af 6. februar og socialministerens svar af 14. februar 1984. Af spørgsmålet fremgår det, at permanente brystproteser ikke hører til de godkendte tilskudsberettede hjælpemidler, der kan ydes støtte til efter § 58 i bistandsloven. Af svaret fra socialministeren fremgår, at indopererede brystproteser som udgangspunkt skal betragtes som en sygehusudgift. På den baggrund spørges ministeren, efter hvilke kriterier kvinder kan få indopereret permanente brystproteser.

Svar (6/3 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Spørgsmålet har været forelagt sundhedsstyrelsen, som har oplyst, at indoperation af permanente brystproteser overvejende bør foretages, hvor der påvises indikationer for denne operation af helbredsmæssig karakter, det være sig af fysisk eller psykisk karakter. Ønsker en kvinde at få udført den pågældende operation af rent kosmetiske grunde, er